RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

nr. 232.246 van 17 september 2015
in de zaak A. 216.923/IX-8706

In zake: Xander DEDROOG
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Philippe Declercq
kantoor houdend te 3320 Hoegaarden
Gemeenteplein 25
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de VZW DON BOSCO ONDERWIJSCENTRUM
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Jan Bergé en Pieterjan Osaer
kantoor houdend te 3000 Leuven
Naamsestraat 165
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 11 september 2015, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de beroepscommissie van de vzw Don Bosco Onderwijscentrum van 25 augustus 2015, waarbij het door de delibererende klassenraad aan Xander Dedroog toegekende oriënteringsattest C wordt gehandhaafd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 17 september 2015, om 11.00 uur.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Philippe Declercq, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Pieterjan Osaer, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is tijdens het schooljaar 2014-2015 leerling in het tweede jaar van de derde graad ‘elektromechanica’ (TSO) in het Don Bosco-Instituut TSO-BSO te Haacht.

Op het einde van het schooljaar behaalt verzoeker jaartekorten voor Frans (49%), wiskunde (35%) en de geïntegreerde proef of GIP (49%).

De delibererende klassenraad kent aan verzoeker een oriënteringsattest C toe.

3.2. De ouders van verzoeker betwisten deze beslissing bij de directie.

Op 2 juli 2015 deelt de directeur mee dat “de verschillende elementen die werden aangebracht, geen nieuwe bijeenkomst van de delibererende klassenraad rechtvaardigen”.

Met een brief van 9 juli 2015 tekenen de ouders van verzoeker bezwaar aan bij de beroepscommissie. Daarin wordt de betwisting als volgt toegelicht:

> "Met dit schrijven verzet ik mij tegen de beslissing genomen door de schoolraad (deliberatie) en het gevolg, het uitgeven van een C attest aan mijn zoon Xander Dedroog.
> Het gaat hier niet om een resultaat gerichte evaluatie maar om een persoonlijke evaluatie, waar wij niet mee akkoord kunnen gaan;
> Bij deze vraag ik dan ook dat de beroepscommissie samengesteld wordt en de evaluatie/deliberatie wordt herdaan.
> Mij gelieve de namen van de personen zetelend is deze commissie te mededelen alsook de dag en uur waarop zij zal zetelen.
> Onze advocaat bereid momenteel de inleidende procedure voor voor de raad van staten, we hopen dat we niet zover moeten gaan.
> De school heeft veel nalatigheid getoond in dit schooljaar, de mails gestuurd door mijn zoon naar verschillende leraars die onbeantwoord bleven, het negeren van zijn vragen, sabotage, langdurige afwezigheden van leraars zonder vervanging, verplichte materie die niet gegeven is maar wel aangehaald werd op zijn verdediging enz. ……"

3.3. Op 25 augustus 2015 beslist de beroepscommissie, verzoeker en zijn vader gehoord, dat het beroep ontvankelijk is en "dat het evaluatieresultaat van de delibererende klassenraad van 24 juni 2015 wordt bevestigd, namelijk het afleveren van een C-attest". Die beslissing is als volgt gemotiveerd:

> "Overwegende
> dat Xander en zijn ouders niet akkoord gaan met het C-attest dat de delibererende klassenraad toekende aan Xander;
> dat Xander en zijn ouders stellen dat het niet gaat om een resultaat gerichte evaluatie, maar om een persoonlijke evaluatie;
> dat de school volgens Xander veel nalatigheid heeft getoond, de mails van Xander niet beantwoordde, vragen van Xander negeerde, sabotage pleegde i.v.m. zijn GIP-proef, langdurig afwezige leraars niet verving, niet gegeven materie vroeg bij de GIP-verdediging, e.a.;
> dat Xander bevestigt dat hij extra kansen kreeg om een achterstallige toets Frans in te halen, maar dat hij dit niet deed omdat er meerdere toetsen op dezelfde namiddag moesten gemaakt worden;
> dat Xander ontkent dat hij een schrijftaak Frans die door zijn vader werd gemaakt, niet heeft afgegeven aan de leraar Frans;
> dat Xander zegt dat hij minder tijd kreeg voor de GIP-verdediging, zodat slechts één derde van de GIP werd bevraagd, dat een extern jurylid een antwoord ten onrechte verkeerd beoordeelde,

dat Xander stelt dat zijn teamgenoot voor de GIP veel minder presteerde en dat hij dit in mei heeft laten weten aan de leraar;
dat de beoordeling van de GIP zeer summier is weergegeven, zodat het onduidelijk is waarop Xander werd beoordeeld;
dat Xander en zijn vader zeer veel moeite hebben met het feit dat Xander omwille van één punt tekort niet geslaagd is voor de GIP en voor Frans;
dat zij stellen dat dyslexie zeker parten speelde bij het maken van zijn scriptie;
dat Xander zegt ondertussen deelgenomen te hebben aan het examen van de Koninklijke Militaire School en daarbij geslaagd te zijn voor wiskunde, Frans, Nederlands en Engels op ASO-niveau en dat de uitslagen van deze toelatingsproeven bij de Koninklijke Militaire School kunnen opgevraagd worden;
dat bepaalde uitspraken van leraars volgens de vader van Xander kwetsend waren voor Xander;
Overwegende evenwel
dat Xander niet voldaan heeft voor het geheel van de vorming van zijn studierichting;
dat Xander op jaarbasis drie tekorten heeft: wiskunde (35%), Frans (49%) en de GIP (49%);
dat het tekort voor wiskunde groot is en zich over heel het schooljaar situeert;
dat Xander geen gebruik maakte van de mogelijkheid om wekelijks een inhaalles wiskunde te volgen op de school, ofschoon dit meerdere keren werd aangeraden (rapport, remediëringsformulier,..);
dat er meerdere mogelijkheden zijn om inhaaltoetsen te maken, zodat de leerlingen kunnen spreiden en plannen;
dat de beoordeling van de GIP een zeer belangrijk element is bij de deliberatie op het einde van het schooljaar en dat Xander daarvan op de hoogte was;
dat de juryleden bij de voorstelling en verdediging van de GIP-proeven vanuit verschillende invalshoeken een negatieve beoordeling moesten geven, zoals o.a. gebrek aan diepgang, onvoldoende basiskennis, fouten in tekeningen, geen grafcet, geen berekeningen, geen volledig dossier, niet alles werkt, ….
dat Xander voor zijn GIP kon terugvallen op de pick and place van vorig schooljaar;
dat Dhr. [D.] geen weet heeft van mogelijke sabotage op de GIP;
dat doorheen het proces van de GIP Xander er vaak op werd gewezen dat zijn tussentijdse prestaties niet goed waren;
dat Xander geen gebruik maakte van de mogelijkheid om zijn GIP te laten nalezen door de leraar Nederlands;
dat de beoordeling van de taal tot de GIP-beoordeling behoort, maar zeker niet doorslaggevend is; er worden geen afzonderlijke punten gegeven voor taal;
dat Dhr. [D.] stelt dat er over meerdere onderdelen van de GIP vragen werden gesteld bij de verdediging;

dat tijdens elke verdediging van de GIP gepolst wordt naar meer diepgang, maar dat deze vragen niet bepalend zijn voor het slagen van de leerling;
dat de verslaggeving van de GIP door de verschillende juryleden tijdens de verdediging van de GIP slechts dient als een houvast om een oordeel te kunnen uitspreken;
dat de afwezigheid van verschillende leraars in de periode na Pasen, vrijwel volledig opgevangen werd door Dhr. [D.], zodat de leerlingen de mogelijkheid kregen om op school zoveel meer aan de GIP te werken;
dat de deliberatie individueel gebeurt, zonder vergelijking met andere leerlingen te maken;
dat verschillende leraars vaststelden dat Xander zeer weinig of geen mails met vragen of opdrachten ter verbetering stuurde naar de leraars;
dat de lerares Frans stelt dat Xander noch voor het Kerstexamen noch voor het examen in juni zijn schrijftaak afgegeven heeft;
dat de leraars doorheen het schooljaar verschillende keren hebben opgeroepen tot meer inzet en een betere werkhouding (o.a. op de remediëringsfiche, de rapporten)."

IV. Ontvankelijkheid van de vordering

Exceptie

4. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering, omdat de beroepscommissie volgens haar onterecht het intern beroep ontvankelijk heeft verklaard. Dit beroep is immers niet ondertekend door de meerderjarige leerling zelf, maar door zijn moeder. De verwerende partij verwijst naar het schoolreglement en naar artikel 123/15 van de Codex Secundair Onderwijs en de definitie van 'betrokken persoon' in artikel 3, 9°, van dezelfde Codex.

Beoordeling

5.1. Wanneer tegen een bestuurshandeling een georganiseerd administratief beroep openstaat, moet de bestuurde dit beroep eerst op ontvankelijke wijze uitputten, alvorens hij zich tot de bestuursrechter kan wenden.

5.2. Niet valt in te zien, zo lijkt, wat een meerderjarige leerling – de 'betrokken persoon' in de zin van de Codex Secundair Onderwijs – in deze fase van de betwisting zou beletten zich door zijn ouders te laten bijstaan als vertrou-

wenspersoon of dat hij hen zelfs volmacht geeft om in zijn naam te spreken of hem te vertegenwoordigen.

Het schoolreglement waarnaar de verwerende partij verwijst, vereist alleen dat het beroepschrift “ondertekend” is. Op het eerste gezicht wordt niet nader bepaald door wie het ondertekend moet worden. Het schoolreglement lijkt zich er dus niet tegen te verzetten dat de meerderjarige leerling zich in het kader van de betwisting van een evaluatiebeslissing laat bijstaan of zelfs vertegenwoordigen door zijn ouders of door één van hen.

Ook de directeur lijkt het op die manier te hebben begrepen, waar zij, naar aanleiding van de kennisgeving van het resultaat van het overleg, aangaf:

> “Ik stel vast dat uw ouders tot nu toe autonoom namens u optreden. Het is overigens niet meer dan normaal dat uw ouders pedagogisch uw belangen (blijven) behartigen. Ik neem aan dat dit uw volle goedkeuring wegdraagt en u dus eigenlijk zelf beroep aantekent tegen de beslissing van [de] delibererende klassenraad. Indien dit niet het geval is, moet u dit zo snel mogelijk schriftelijk laten weten. Alle briefwisseling zal niettemin met u persoonlijk worden gevoerd.”

5.3. Heeft het schoolbestuur nagelaten om de overlegging van een geschreven volmacht te eisen zodat het zich ervan kan vergewissen of de vertegenwoordiger effectief de betwisting in naam van de leerling mocht instellen en heeft het integendeel het mandaat aanvaard door het beroep ontvankelijk te verklaren, dan vermag het *prima facie* achteraf niet meer het bestaan ervan te ontkennen.

5.4. Overigens was verzoeker in persoon aanwezig op de hoorzitting van de beroepscommissie en heeft hij er zijn bezwaren tegen het door de delibererende klassenraad toegekende C-attest toegelicht. Ook op die grond mag voorlopig worden uitgegaan van een lastgeving aan zijn ouders voor het instellen van het bezwaar bij de beroepscommissie die zijn goedkeuring wegdraagt.

5.5. De exceptie is niet ernstig.

V. Herinnering aan de schorsingsvoorwaarden

6. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

VI. Uiterst dringende noodzakelijkheid

7. Verzoeker, die studies wenst aan te vatten bij de Koninklijke Militaire School en daarvoor reeds een toelatingsproef heeft afgelegd, beroept zich terecht op de vaste rechtspraak van de Raad van State die stelt dat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij uitstek het rechtsmiddel is dat een tijdige en afdoende bescherming kan bieden voor zijn belangen. Anders dan de verwerende partij betoogt in de nota met opmerkingen, is dat niet anders omdat verzoeker niet langer onderworpen is aan de leerplicht.

VII. Ernst van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

8.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van “de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur”.

8.2. Verzoeker betoogt in dat verband dat de beroepscommissie zich uitput in een poging tot het weerleggen van de bezwaren, maar niet de gronden aangeeft waarop zijzelf oordeelt.

8.3.1. Bovendien noemt verzoeker de beslissing, voor zover ze is gesteund op de overwegingen die als antwoord op de bezwaren worden geformuleerd, “in feite onjuist”. Hij bekritiseert in dat verband de beoordeling van de GIP en de beoordeling in verband met Frans.

8.3.2. Met betrekking tot de GIP worden de opmerkingen van verzoeker puntsgewijs betrokken bij de beoordeling hierna.

8.3.3. Met betrekking tot Frans merkt verzoeker op dat het aanvankelijke door de deliberererende klassenraad gegeven C-attest niet steunt op een tekort voor Frans. Voor zover ernaar wordt verwezen kan dit volgens verzoeker “niet als een motief [worden] weerhouden voor de bevestiging van het C-attest”. Het “wordt enkel vermeld als een antwoord op het bezwaar gegeven door de verzoekende partij”. Het is daarenboven in feite een nietszeggend antwoord. Immers, het zogenaamde niet-afgeven van een schrijftaak, noch voor het kerstexamen, noch voor het examen in juni, wordt door verzoeker betwist en wordt door de lerares in kwestie niet aangetoond. Het is daarenboven opmerkelijk dat pas bij het debat na het C-attest voor het eerst dit naar voren komt.

8.4. Het feit dat leraars doorheen het schooljaar verschillende keren hebben opgeroepen tot meer inzet en een betere werkhouding, geeft volgens verzoeker geenszins een voldoende grondslag voor het afleveren van een C-attest.

8.5. Uit dit alles blijkt een kennelijke onredelijkheid van de bestreden beslissing, aldus verzoeker. Het valt immers niet in te zien hoe zelfs binnen de ruime beoordelingsmarge die de beroepscommissie heeft, zij kan stellen dat de adviezen van de juryleden slechts een houvast zijn, klaarblijkelijk niet bindend, verschillende aspecten van die adviezen niet zouden meespelen of slechts in een niet-doorslaggevende mate (voor de taal), terwijl zij klaarblijkelijk, zonder het expliciet te stellen, haar beslissing steunt op een tekort van 49% voor de GIP-proef, uitsluitend te verklaren door het integraal overnemen van de verslagen van de juryleden in al hun aspecten. Uit deze werkwijze van de beroepscommissie, en in

het bijzonder de wijze van motivering, blijkt dat voor zover de beroepscommissie van oordeel zou zijn dat de verslagen, en in het bijzonder verschillende negatieve aspecten in de verslagen van de juryleden die geleid hebben tot de waardering gegeven door de juryleden, niet bindend zouden zijn en niet doorslaggevend zouden zijn, het niet redelijkerwijze te begrijpen is hoe dan toch precies dit percentage in aanmerking wordt genomen om de GIP te beoordelen. Als de beroepscommissie niet van oordeel is dat zij niet gebonden is door deze verschillende onderdelen van de juryverslagen, kan zij redelijkerwijze zich ook niet gebonden achten door de 44% die daarvan het gevolg is en die integraal werd overgenomen om samen met de punten van het dagelijks werk te komen tot een totaal percentage van 49%. Redelijkerwijze kan niet anders dan worden besloten dat voor zover de beroepscommissie zich niet gebonden acht door bepaalde negatieve aspecten bij die beoordeling, zij een hogere, zij het miniem hogere, beoordeling zou moeten geven – dus ten minste 50%.

8.6. Ten slotte blijkt uit de bestreden beslissing een gebrek aan zorgvuldigheid. Niet alleen is er de beslissing van de delibererende klassenraad waartegen beroep is aangetekend en die gesteund is op de drie redenen daarin aangegeven, die klaarblijkelijk onlosmakelijk verbonden steunen op een tekort op de GIP. Er is ook naar aanleiding van het overleg een miniem tekort voor het vak Frans in het debat gekomen, waarnaar eveneens verwezen wordt in de bestreden beslissing, zij het dat verzoeker van oordeel is dat de beslissing er niet op steunt en dat eveneens voor wat betreft de werkattitude er geen zorgvuldige beoordeling is gemaakt.

Beoordeling

9. Uit de bestreden beslissing blijkt, op het eerste gezicht, dat de beroepscommissie voor de handhaving van het C-attest van verzoeker steunt op de vaststellingen “dat Xander niet voldaan heeft voor het geheel van de vorming van zijn studierichting; dat Xander op jaarbasis drie tekorten heeft: wiskunde (35%), Frans (49%) en de GIP (49%)”. Het tekort voor wiskunde (35%) noemt de be-

roepscommissie “groot” en zij wijst erop dat het “zich over heel het schooljaar situeert”. Wat de GIP betreft, benadrukt de commissie dat de beoordeling ervan “een zeer belangrijk element is bij de deliberatie op het einde van het schooljaar”.

In zoverre het middel aanvoert dat de beroepscommissie zich uitput in een poging tot het weerleggen van de bezwaren, maar niet de gronden aangeeft waarop zij zelf oordeelt, mist het *prima facie* feitelijke grondslag.

10. Het cijfer voor wiskunde en de daaraan gekoppelde vaststellingen van de beroepscommissie brengt verzoeker niet ter sprake in zijn verzoekschrift.

11.1. Dat de beoordeling van de GIP een zeer belangrijk element is bij de deliberatie bevestigt verzoeker volmondig (pagina 10, eerste alinea, van het verzoekschrift).

11.2.1. Wat verzoeker in zijn verzoekschrift wel doet, is de motieven van de beroepscommissie met betrekking tot de GIP fileren.

11.2.2. Hij betoogt dat in de motivering van de beroepscommissie wordt gesteld dat “tijdens elke verdediging van de GIP gepolst wordt naar meer diepgang, maar dat deze vragen niet bepalend zijn voor het slagen van de leerling”, maar dat dit niet wegneemt, zoals uit de juryverslagen blijkt, dat “een gebrek aan diepgang als element bij de beoordeling van de verslagen van de juryleden mede als basis genomen [wordt] voor de toekenning van de punten die de jury heeft gegeven en die zondermeer zijn overgenomen om te komen tot de 49% en het 1% tekort”.

Verzoeker schat, zo lijkt, de zienswijze van de beroepscommissie verkeerd in. De beroepscommissie stelt, op het eerste gezicht, alleen dat de vragen naar meer diepgang tijdens de verdediging van de GIP op zich niet bepalend zijn voor het slagen of niet-slagen van een leerling. Daarmee lijkt zij dan weer

niet te beweren – en daaruit lijkt verzoeker dus ook niet te mogen afleiden – dat die vragen naar meer diepgang geen enkele rol spelen in de puntentoekenning door de juryleden.

11.2.3. Hetzelfde geldt, zo lijkt, voor wat is overwogen met betrekking tot de ‘taal’. Ook daar overweegt de beroepscommissie dat “de beoordeling van de taal tot de GIP-beoordeling behoort, maar zeker niet doorslaggevend is; er worden geen afzonderlijke punten gegeven voor taal”. Daarmee zegt de commissie op het eerste gezicht uitdrukkelijk niet – zoals verzoeker lijkt te begrijpen – dat de beoordeling van de taal geen enkele rol mag spelen of geen rol heeft gespeeld.

Volgens verzoeker klemt het betrekken van de gehanteerde taal in de beoordeling van de GIP des te meer omwille van zijn dyslexie. Daarmee verliest hij, op het eerste gezicht, uit het oog dat de beroepscommissie heeft vastgesteld dat verzoeker “geen gebruik maakte van de mogelijkheid om zijn GIP te laten nalezen door de leraar Nederlands”, wat verzoeker niet tegenspreekt.

11.2.4. Verzoeker levert vervolgens kritiek op de motieven van de beroepscommissie omdat zij aanhaalt dat “niet alles werkte”, wat volgens verzoeker “zeker niet de feitelijke juiste overname van de verslaggeving, laat staan de juiste beoordeling ervan” is. Hij betoogt dat van de vijf juryverslagen in één verslag de opmerking staat dat “niet alles werkt”, wat dan nog in dat verslag tot een beoordeling heeft geleid voor ‘realisatie’ van 16/30, maar dat in de andere verslagen van de juryleden vermeld wordt “wel werkend”, “het werkt!”, “werkt maar zeer eenvoudig”.

Deze kritiek van verzoeker lijkt wel zeer selectief. De bewuste overweging in de bestreden beslissing luidt immers:

> “dat de juryleden bij de voorstelling en verdediging van de GIP-proeven vanuit verschillende invalshoeken een negatieve beoordeling moesten geven, zoals o.a. gebrek aan diepgang, onvoldoende basiskennis, fouten in tekeningen, geen grafcet, geen berekeningen, geen volledig dossier, niet alles werkt, …”

Daarmee lijkt de beroepscommissie niet méér te hebben willen doen dan een korte bloemlezing geven van wat de juryleden zelf als problematisch hebben ervaren, zonder daarbij exhaustief te willen zijn.

Verzoeker zoekt, wat de vermeende tegenspraak tussen de juryverslagen over het concreet door hem aangevoerde element betreft, bovendien spijkers op erg laag water. Immers, het is hetzelfde jurylid dat over ‘realisatie’ oordeelt dat het “werkt, maar zeer eenvoudig” – in de rubriek ‘positief’ – en vervolgens optekent dat “niet alles werkt” – in de rubriek ‘negatief’. Op zich hoeven dergelijke beschouwingen, op het eerste gezicht, niet contradictoir te zijn. Bovendien lijkt verzoeker dan weer geen probleem te hebben met het hem door dat jurylid toegekende cijfer voor ‘realisatie’ (16/30).

11.2.5. In de mate dat verzoeker kritiek levert op de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de GIP, is het middel niet ernstig.

12. Wat de beoordeling van Frans betreft, neemt verzoeker er ten onrechte aanstoot aan, zo lijkt, dat de beroepscommissie een argument zou kunnen hanteren dat niet door de delibererende klassenraad in aanmerking was genomen als grondslag voor zijn beslissing waarvan beroep. Zoals in elke administratieve beroepsprocedure waarbij het beroepsorgaan de volle hervormingsbevoegdheid wordt opgedragen om in laatste aanleg te beslissen, verdwijnt immers de beroepen beslissing van de klassenraad uit het rechtsverkeer en komt de nieuwe beslissing van de beroepscommissie in de plaats ervan, op grond van een autonome, eigen beoordeling van de zaak door dit beroepsorgaan. Het evaluatieresultaat waartoe de beroepscommissie besluit kan in principe dus voor de leerling zowel gunstiger, als ongunstiger uitvallen. De Codex Secundair Onderwijs verbiedt niet aan de beroepscommissie handelend binnen de grenzen van haar beoordelingsvrijheid, om grotere toegeeflijkheid of grotere gestrengheid te tonen dan de klassenraad vóór haar. Door de devolutieve werking van het beroep heeft de beroepscommissie de beslissingsmacht over de zaak in haar geheel verworven. Zij oefent die uit op dezelfde wijze als de klassenraad – als ware zij zelf een klassenraad.

Door van het tegendeel uit te gaan, faalt het middel in rechte.

Hoe dan ook, wat zijn jaartekort voor Frans betreft, voert verzoeker in zijn verzoekschrift zelf aan dat dit “niet als een motief wordt weerhouden voor de bevestiging van het C-attest. Het wordt enkel vermeld als een antwoord op het bezwaar gegeven door de verzoekende partij”. Hij mag dat antwoord op zijn bezwaar dan wel nietszeggend noemen, aangenomen dat – zoals verzoeker het zelf in zijn inleidend verzoekschrift ziet – dit tekort niet als motief voor het C-attest wordt gehanteerd, maakt, zo lijkt, dat iedere kritiek op dit tekort of de beoordeling van het bezwaar van verzoeker daaromtrent, niet dienstig is.

In die mate is het middel niet ontvankelijk en dus evenmin ernstig.

13. Hetzelfde geldt, zo lijkt, voor de kritiek van verzoeker op de overweging van de beroepscommissie “dat de leraars doorheen het schooljaar verschillende keren hebben opgeroepen tot meer inzet en een betere werkhouding (o.a. op de remediëringsfiche, de rapporten)”.

Er zij aan herinnerd dat de beroepscommissie de handhaving van het C-attest *prima facie* steunt op de vastgestelde jaartekorten. De overwegingen van de beroepscommissie omtrent verzoekers inzet en werkhouding tijdens het jaar vormen dan hoogstens een overtollig motief, zodat verzoeker geen belang heeft bij zijn kritiek erop.

In zoverre is het middel eveneens onontvankelijk en dus niet ernstig.

14. Voorts acht verzoeker de beslissing van de beroepscommissie “kennelijk onredelijk”. Maar daarvoor gaat hij uit van de premisse dat onjuiste redenen zouden zijn aangehaald – premisse die hiervóór voorlopig is verworpen.

Voorts lijkt verzoeker de bewuste passage in de bestreden beslissing opnieuw mis te verstaan. De beroepscommissie overwoog:

> “dat de verslaggeving van de GIP door de verschillende juryleden tijdens de verdediging van de GIP slechts dient als een houvast om een oordeel te kunnen uitspreken.”

Daarmee geeft de commissie op het eerste gezicht hoegenaamd niet aan dat die verslagen “niet bindend” of “niet doorslaggevend” zouden zijn. De beroepscommissie stelt enkel, zo lijkt, dat de juryleden bij hun verslaggeving tijdens de verdediging noteren – als houvast voor henzelf – wat hen opvalt en waarop zij de beoordeling in cijfers steunen. Die opmerkingen in de verslagen lijken aldus de onder woorden gebrachte motivering van de voor de verschillende onderdelen van de GIP toegekende cijfers.

Ook in die mate is het middel niet ernstig.

15. Tot slot maakt verzoeker gewag van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Daarvoor verwijst hij, in de eerste plaats, naar de beslissing van de delibererende klassenraad. Hoe die de beslissing van de beroepscommissie vitieert, verduidelijkt verzoeker op het eerste gezicht niet en lijkt ook niet evident zichtbaar, gelet op de hiervóór reeds ter sprake gekomen devolutieve werking die een dergelijk administratief beroep bij de beroepscommissie kenmerkt en specifieke aard van de hervormingsbevoegdheid waarover die commissie beschikt.

In welke mate ook het in debat brengen tijdens het overleg van het tekort voor Frans op de wettigheid van de beslissing van de beroepscommissie zou afkleuren, is om dezelfde reden niet spontaan zichtbaar en verzoeker verduidelijkt het evenmin – hij herhaalt integendeel dat hij “van oordeel is dat de beslissing er niet op steunt”. Net zoals hij niet nader toelicht waarom hij dit als onzorgvuldig acht.

Verzoeker laat, tot slot, ook na aan te geven in welke mate de beoordeling van zijn werkattitude onzorgvuldig zou zijn gebeurd. Overigens lijkt ook hier te gelden dat het kritiek betreft op een element dat de beslissing van de beroepscommissie om een C-attest toe te kennen, niet heeft gedetermineerd.

Ook in die mate is het middel dus niet ernstig.

16. Wat voorafgaat leidt tot de conclusie dat het middel in zijn geheel niet ernstig is en, bijgevolg, dat niet is voldaan aan de bedoelde schorsingsvoorwaarde.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 17 september 2015, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren, kamervoorzitter,

bijgestaan door

Tiny Temmerman, griffier.

De griffier **De voorzitter**

Tiny Temmerman **Geert Van Haegendoren**